

Als iemand verre reizen doet..... De Wit over St. Andrews

Wij zijn dezer dagen eens een praatje gaan maken bij Gerard de Wit, den jongen ambitieusen professional van de Rotterdamsche G.C., die naar St. Andrews is geweest voor het Britsche Open kampioenschap.

— Ik ben er natuurlijk niet naar toe gegaan met de illusie den titel te winnen of zelfs maar onder de prijswinnaars te komen, aldus de Wit. Maar ik had toch wel gehoopt tenminste de kwalificatieronden te overleven. Dat heb ik zelfs helaas niet kunnen volbrengen. Toch heb ik er geen spijt van dat ik gegaan ben, want ik heb er veel moois gezien, veel geleerd en bovendien is een wensch van me in vervulling gegaan, die ik al koesterde van het oogenblik af dat ik als kleine jongen voor het eerst een golfstok in mijn handen kreeg: eens op de Old Course van St. Andrews te spelen.

— Kwam je nog in aanraking met veel deelnemers? vroegen wij.

— Ja, zelfs al vóór we in St. Andrews waren. Ik reisde samen met een vertegenwoordiger van Spalding, die in den trein herkend werd door twee van de Whitcombes, Ernest en Charles, en die ons toen vroegen bij hen te komen zitten. Ze waren vol belangstelling voor golf in Holland en ik moest toen al beloven het volgend jaar weer naar het Open te komen. Ik heb met de Whitcombes een oefenronde gespeeld en daarbij genoten van het gemak, waarmee deze geroutineerde cracks hun slagen doen. Een andere oefenronde heb ik met de Spanjaarden gespeeld.

— Hoe was het logies? Er is in de Engelsche bladen schande gesproken over de fantastische prijzen, die sommige hotels in St. Andrews vroegen.

— Ik kan niet anders zeggen dan dat ik het uitstekend heb gehad en niet duur. Maar dat heb ik te danken aan mijn gids, de Spalding-man, waarover ik reeds sprak. Hij bezorgde mij een kamer in het hotel, waar hijzelf ook logeerde.

— En de wedstrijd?

— Wat mezelf betreft, ben ik daarover natuurlijk gauw uitgepraat. Mijn eerste kwalificatieronde was 85 over de Old Course. Een moeilijke baan, die je door en door moet kennen om er een werkelijk goede score te maken. Of je moet een prima caddie hebben, die je precies vertelt, welke stok je moet nemen en waar je spelen moet. 't Is natuurlijk geen geldig excuus voor mijn falen en aan de caddie alléén heeft het niet gelegen, maar in dit opzicht heb ik echt pech gehad. De jongen was heel vriendelijk en gewillig, maar als ik weifelde tusschen b.v. een ijzer-5 of een 6, dan luidde

zijn antwoord onveranderlijk "Well, try it, sir".

Het gevolg was, dat ik zóó nerveus werd dat in de tweede kwalificatie-ronde over de New Course de zenuwen me de baas werden en zonder dat ik er iets aan doen kon, sprongen bij het putten op de 14e green me de tranen in m'n oogen. Merkwaardig was dat dit me ineens zoo opluchtte, dat ik de laatste vier holes, lastige vieren, elk in vier slagen deed en zodoende 81 maakte. Echter juist te veel om nog te kwalificeeren. Toch hebben die vier vieren me een succesje opgeleverd. Een van de toeschouwers vond dit feit blijkbaar zoo mooi, dat hij direct na afloop naar me toe kwam en een les met me afsprak voor den volgenden morgen.

— Heb je nog wat van het eigenlijke kampioenschap gezien?

— Dat heb ik zeker. De regeling voor de toeschouwers was werkelijk uitstekend. Ik heb een volle ronde Cotton gevolgd en geen slag van hem gemist, terwijl ik toch heusch niet de eenige was die belangstelling had voor zijn spel. Er was enorm veel publiek en het grootste deel er van volgde Cotton, die als een afgod vereerd wordt. Elke goede slag wordt steevast met een donderend applaus beloond en als er eens een slag wat minder goed uitvalt, zie je de gezichten om je heen gewoon betrekken. Ook van de andere spelers heb ik verschillende holes gezien. De kampioen Snead heeft een prachtige soepelen stijl, een echte natuurlijke swing. Locke's nieuwe stijl viel me tegen. De mooie vlakke swing die wij in Zandvoort van hem zagen, heeft hij vervangen door een steilere swing, waardoor zijn heele stijl iets gedwongens krijgt. Voor mij blijft Cotton nog altijd de speler, waar wij het meest van kunnen leeren, omdat je bij hem het gevoel hebt dat hij het spel volkomen in de hand heeft en met den bal precies kan doen wat hij wil.

— Je hebt dus geen spijt van je trip naar Schotland!

— Vast niet. Ik ben geweldig blij dat ik dit eens heb mogen meemaken en ik zal er de leden van de Rotterdamsche Golfclub, die het me hebben mogelijk gemaakt, m'n leven lang dankbaar blijven, en ik zal mijn uiterste best doen hen zooveel als in mijn vermogen ligt te laten profiteeren van hetgeen ik daar heb geleerd.

Het is een goed idee Uw stokken te laten schoonmaken na een ronde, maar U zult ontdekken dat Uw spel niet zoozeer afhankelijk is van den toestand van Uw stokken als wel van den toestand van Uw humeur.